

Verweerder heeft op grond van de gestelde ontbinding van de PKK de procesbevoegdheid betwist. Deze exceptie was evenwel in strijd met artikel 114, lid 1 (voorheen artikel 91), van het Reglement voor de procesvoering, aangezien zij de grond van de zaak betrof. Kortom, zij kon niet worden onderzocht of behandeld in het stadium van het ontvankelijkheidsonderzoek.

Bovendien is de beslissing van het Gerecht betreffende de procesbevoegdheid op grond van een voorlopige beslissing over het standpunt van eerste rekwirant over de ontbinding van de PKK, een onregelmatige de facto beslissing over een aspect van de grond van de zaak, die in dat stadium van de procedure niet kon worden genomen. Deze beslissing staat haaks op de overweging van het Gerecht dat het „al dan niet bestaan van de PKK” een aspect van de grond van de zaak betrof, dat in het stadium van het ontvankelijkheidsonderzoek niet kon worden behandeld.

In elk geval is de opvatting van het Gerecht over het standpunt van eerste rekwirant betreffende de ontbinding van de PKK, volkomen onjuist. Bij een nauwkeurige lezing van de verklaring van O. Ocalan blijkt niet dat de PKK was ontbonden voor alle doeleinden, waaronder de betwisting van het verbod van deze organisatie.

Zelfs indien het Gerecht correct zou hebben aangenomen dat de PKK zonder voorbehoud was ontbonden, was de kwestie van de residuaire rechten, waaronder het recht op een doeltreffend rechtsmiddel om het verbod te betwisten, ten gronde nog steeds aan de orde en diende dit aspect in een later stadium te worden behandeld.

Voorts stelt eerste rekwirant dat in zaken waarin een beroep wordt gedaan op de fundamentele vrijheden, het Gerecht veel te restrictief toetst of is voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, waaronder de „procesbevoegdheid” en de vraag of de betrokkene „rechtstreeks en individueel wordt geraakt”. De strikte en restrictieve criteria die het Gerecht heeft toegepast, zijn met name in strijd met de artikelen 6, 13 en 34 van het Europees Verdrag betreffende de rechten van de mens en de daarmee verband houdende rechtspraak inzake de locus standi.

Ten slotte is het — ongeacht hoe wordt getoetst — te hard, onevenredig en in strijd met de regels van de billijkheid dat een rechterlijke instantie een verzoeker die schending van fundamentele rechten stelt, de toegang tot de rechter volledig ontzegt op basis van een voorlopige beslissing over zijn standpunt.

Tweede rekwirant stelt dat het Gerecht van eerste aanleg de ontvankelijkheidscriteria onjuist heeft toegepast en zich ten onrechte heeft gebaseerd op de veronderstelling dat PKK niet langer bestaat. Aldus heeft het Gerecht zich uitgesproken over de grond van de zaak om de vordering niet-ontvankelijk te verklaren.

(¹) PB C 143 van 11.6.2005, blz. 34.

Verzoek van de rechtbank Rotterdam van 8 juni 2005 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen Omni Metal Service

(Zaak C-259/05)

(2005/C 243/05)

(Procestaal: Nederlands)

De rechtbank Rotterdam heeft bij tussenarrest van 8 juni 2005, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 20 juni 2005, in de strafzaak tegen Omni Metal Service het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Kunnen kabelrestanten als de onderhavige (deels met een diameter van 15 cm) aangemerkt worden als „elektronische restanten, bijvoorbeeld draad enz.” als genoemd onder code GC 020 van de groene lijst (¹).
2. Indien vraag 1. door het Hof van Justitie ontkennend wordt beantwoord, kan of moet een combinatie van groene lijststoffen, welke combinatie als zodanig niet in die lijst wordt genoemd, aangemerkt worden als een groene lijststof en kan het vervoer voor nuttige toepassing van die combinatie van stoffen plaatsvinden zonder dat de kennisgevingsprocedure van toepassing is;
3. Is het in dat verband noodzakelijk dat die afvalstoffen gescheiden worden aangeboden of vervoerd.

(¹) Bijlage II van Verordening nr. 259/93 van de Raad, van 1 februari 1993, betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap (PB L 30, blz. 1).